

Исслед., Ун–т им. Б. Паскаля, Центр изучения новых и новейших лит. – М.: Изд–во РГГУ, 2004. – 262 с.

5. Уокер Дж. Р. управление гостеприимством. Вводный курс: ученик для студентов вузов / Дж.Уокер; пер. с англ. В.Н. Егорова. – М. : ЮНИТИ–ДАТА, 2006–852 с.

**Гнатів З. Я.,**

кандидат філософських наук, доцент  
доцент кафедри методики музичного  
виховання і диригування Дрогобицького  
державного педагогічного університету  
імені Івана Франка,  
м. Дрогобич

## **КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКА ОСВІТА ЯК ОДНА ІЗ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ СКЛАДОВИХ ЯКІСНОГО ОНОВЛЕННЯ ОСВІТИ**

Проблема виховання сучасної людини Культури, оптимальні шляхи розвитку якої знаходяться в площині мистецько-культурного освітнього простору – це проблема морально-етичної спрямованості, універсальна модель усвідомленого людського буття в процесі творення цивілізації. Особистість ХХІ століття – це, насамперед, культурна, освічена особистість. Утвердження гуманізму для людини і в людині здійснюється тільки через культуру.

Українська національна освітньо-виховна система (суб'єкти навчання і виховання, навчальні заклади, керування освітою, освітня наука, методологія освіти, стандарти освіти, освітні технології) формувалася і розвивалася у єдності теорії і практики, зокрема з урахуванням освітньо-виховного потенціалу мистецтва та культури як форми суспільної свідомості та культурної практики.

Кожна людина прагне бути щасливою у сучасному динамічному глобалізованому світі, жити у цивілізованій правовій державі, яка враховує, захищає та виражає інтереси своїх громадян, символізує духовні ідеали, національний характер тощо та забезпечує повноцінне існування суспільства. Цивілізаційний поступ держави, будучи обумовлений економічним, політичним і культурним розвитком суспільства, неможливий без такого феномену як культурна освіченість. Залежність всіх сфер життєдіяльності від знань є очевидною. Підвищення рівня культурної освіченості в державі є одним з важливих завдань сучасності, що робить актуальними пошуки вдосконалення едукативного процесу в галузі освітніх, педагогічних наук.

Формування суспільства освічених людей – одна з ключових ознак сьогодення. У сучасних соціокультурних умовах, як зауважує Б. Неменський,

поза культурою і мистецтвом не живе жодна людина. «Тренаж душі відбувається обов'язково – або найбільш духовними, високохудожніми образами, або найбільш примітивними, навіть анти людськими» [4, 54].

Розвиток людини культури в площині мистецької освіти спонукає до аналізу тих кроків, які відбуваються у розбудові національної системи освіти та демократизації освітянської діяльності. До них відносять розробку нової законодавчої бази галузі, створення вітчизняних підручників і педагогічної преси, оновлення змісту освіти, насамперед в соціогуманітарній сфері, варіативність мережі навчальних закладів і освітньо-професійних програм, які спрямовані на утвердження гуманістичних цінностей освіти, зокрема розвитку людини культури. За часи незалежності України зроблені певні кроки по входженню української освіти в європейській і світовий простір, а саме: приведені у відповідність із міжнародними вимогами освітньо-кваліфікаційні рівні та ступеневість освіти, продовжується робота над державними стандартами, що наблизить вітчизняну освіту до європейських освітянських систем, укладені угоди про співпрацю з більш ніж п'ятдесятьма країнами світу [3, 211].

Під егідою Ради Європи та ЮНЕСКО було розроблено і прийнято Лісабонську конвенцію про визнання кваліфікацій, які існують у системі вищої освіти Європи. Цю конвенцію підписали 43 країни (Україна в тому числі), більшість з яких згодом сформулювали і принципи Болонської декларації. Лісабонська угода декларує наявність та вагомність різноманітних освітніх систем і має на меті створення умов, за яких більша кількість людей, скориставшись усіма перевагами і здобутками національних систем освіти і науки, зможе бути мобільними на європейському ринку праці. Інтеграційні процеси торкнулась і культурно-мистецької освіти. Останні роки ця тема стала основною, про що свідчить, наприклад, постійно діючий міжнародний симпозіум «Вузи культури і мистецтва в єдиному світовому освітньому просторі» (м. Париж, Франція). Своєрідність цього проекту полягає в тому, що він дозволяє фахівцям з різних країн обмінюватися досвідом освіти в області художньої творчості. Слід зазначити, що країни СНД мають власні традиції культурно-мистецької освіти, але сама система багато в чому відрізняється від європейської. І тому, мета вступу в Болонській процес – зрівняти якість підготовки фахівців різних країн, забезпечити взаємовизнання дипломів. Однак освітянське співтовариство країн СНД не дійшло єдиної думки щодо міри врахування власних традицій в культурно- мистецькому освітньому процесі. [2, 154].

Відповідно до Дорожньої карти для мистецької освіти, резолюцій усесвітніх конференцій з питань розвитку мистецької освіти, проведених ЮНЕСКО, культурно-мистецьку освіту визнано у світі однією із фундаментальних складових якісного оновлення освіти. Визнано, що культура і мистецтво є важливими компонентами всебічної освіти, цілісного розвитку

людини, тому право на культурно-мистецьку освіту є одним з основних прав людини, зафіксованих у Загальній декларації прав людини (ст. 22, 26 та ін.) [5].

Народна мистецька культура українців з її багатовіковим надбанням вражає своїм кількісним виміром і є цінним педагогічним матеріалом на сьогоднішній день. Це невичерпне джерело у вихованні сприйнятті життя, природи, мистецтва і, як наслідок цього – здібності відчувати гармонію в будь-якій сфері діяльності і створювати високоморальні гармонійні відносини з людьми і оточуючим світом.

Глибоке знання і практичне продовження традицій, звичаїв і обрядів народного календаря створює той національний колорит, ту цілісну культурно-історичну життєдіяльність, національну самобутність, яка є могутнім стимулятором творчості народу, невичерпним джерелом його мистецької, культурної діяльності; оригінальним внеском народу в світову історію, у взаємозбагачення культур, духовності народів світу; фундаментальною природовідповідною основою виховання підростаючих поколінь, створення національної системи виховання.

Як зазначає проф. І. Бермес: «Криза, в якій сьогодні перебуває культура, спонукає вчених до наукового пошуку, посилює їхню увагу до тих видів музичного мистецтва, які всякчас були осердям духовного життя народу, стимулом утвердження національних ідеалів. Йдеться про хорове мистецтво – вагомий чинник націотворчих процесів і культурного розвитку українського суспільства на різних історичних етапах. Адже змістом хорової практики є дійсність, відображена у музичних образах, які відповідають тим естетичним ідеалам, що є питомими для України на тій чи іншій стадії розвитку. Саме хоровий спів як найбільш поширений вид музикування українців вельми часто віддзеркалює головні риси певного соціуму» [1, 83]. Однією з популярних форм концертної діяльності на сучасному етапі є організація і проведення різного роду хорових фестивалів та конкурсів. Хорові фестивалі, конкурси – давня добра традиція, яка має значне виховне значення і є важливим засобом формування духовності наступних поколінь.

Отже, без перебільшення можна сказати, що повноцінна культурно-мистецька освіта забезпечить значно вищий духовно-інтелектуальний потенціал майбутнього української нації. Розробка й удосконалення змісту освіти – один із пріоритетних напрямків педагогічного пошуку. Демократизація суспільства, яка відбувається в Україні, ставить перед педагогічною наукою завдання, пов'язані з докорінним переосмисленням виховного процесу. Це обумовлює створення нових стандартів музичної освіти, програм, підручників та проведення цікавих експериментів в інноваційній діяльності вчителів музичного мистецтва.

### Список використаних джерел:

1. Бермес І. Хорове мистецтво ХУІІ – ХУІІІ ст.: засади функціонування (на прикладі Києво-Могилянської академії) / І. Бермес // Молодь і ринок. – №9 (80). – 2011. – С.82–87.
2. Копієвська, О. Р. Культурно-мистецька освіта в умовах поствестфальського світу / О. Р. Копієвська // Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв : Щоквартальний науковий журнал. № 1 / М-во культури і туризму України, Нац. акад. керів. кадрів культури і мистецтв ; редкол. В. Г. Чернець [та ін.]. - Київ : Міленіум, 2011. - 209 с. - С .153-158.
3. Науково-освітній потенціал нації: погляд у ХХІ століття / Авт. кол.: В.Литвин, В.Андрущенко, С.Довгий та ін. - К.: Навч. книга, Кн.1: Пріоритет інтелекту. - 2003 – 608с.
4. Неменский Б. Мудрость красоты: О проблемах эстетического воспитания: Книга для учителя / Б. Неменский. – М. : Просвещение, 1987. – 196 с.
5. Про вищу освіту. Закон України від 17 січня. 2002 р. № 2984 // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 20. – Ст. 134.

**Давиденко Я.К.,**

організатор екскурсій Миколаївського  
обласного художнього музею ім. В.В.  
Верещагіна,  
м. Миколаїв

### **МУЗЕЙНИЙ ХЕШТЕГ-МАРКЕТИНГ В УМОВАХ ТРАНСМЕДІЙНОГО СТОРІТЕЛІНГУ**

Медіаспоживання та сприйняття світу за допомогою гаджетів диктує конвейер тренду на мікс, перетин, злиття, комбінації, що поширилися і на музейне середовище. Головні світові музеї непогано справляються з конкуренцією за увагу в соціальних мережах. Музей мистецтв Лос-Анджелеса має снечпат, Нью-Йоркська бібліотека придумала свій Еможі Вот, а Тейт Модерн кілька років тому анімував зображення зі своїх картин – під заголовком 1840s GIF Party. У Нью-Йоркського музею сучасного мистецтва в соціальних мережах 7,5 мільйонів фоловерів – музей розповідає про своїх співробітників і роботи, обговорює гострі питання культури в цілому і проводить невеликі відеоекскурсії з кураторами. Голова відділу по комунікації музею Кім Мітчелл стверджує, що головний виклик сьогодні – показати, що музейна експозиція релевантна великому потоку образів у візуальній культурі.

Медіасвіт став частиною повсякденного життя, поступово трансформувачи канали поширення інформації для утримання уваги